

Gia đình tôi đông con gái và Bố Mẹ chỉ có duy nhất một người con trai. Trong tất cả mấy chị, chị Hằng không phải là người hoàn toàn nhất, khả ái nhất, xinh đẹp nhất, và nhất lại không phải một người Chị hiền từ nhất. Nhưng nay khi Chị đã mất rồi, tôi mới biết là Chị là người đã “cho” tôi nhiều nhất.

vì Chị không chịu dẫn dắt trông nom tôi như lời Bố Mẹ ủy thác. Sau này lớn hơn nhiều, tôi mới tự hỏi: “Thế lúc Chị Hằng mới vào trường, ai là người dẫn dắt Chị?”. Lúc đó tôi mới hiểu là trong cái dáng mảnh khảnh, gió thổi bay của Chị có chứa cả một kho tàng nghị lực.

Thanh Thủy

(viết cho người Chị quá cố TV Nguyễn Thanh Hằng)

Hôm nay ngồi viết bài này trong ngày giỗ thứ tư của Chị, mà trong tim tôi vẫn không khỏi quặn đau. Trong trí óc tôi vẫn còn nhớ rõ như in những kỷ niệm với các Anh Chị em ngày xưa. Lúc nhỏ thì kỷ niệm không mấy dễ thương lắm. Chị Hằng lớn hơn tôi 3 tuổi nhưng vì bị hen xuyên nên ốm yếu, ho hen. Chả bù với tôi thì cùi cùi, tròn trĩnh. Ở bậc tiểu học, Chị cứ bị giao vai trò dẫn dắt, trông nom cho tôi, nên hay gắt gỏng làm tôi dễ bị tủi thân. Khi lên trung học, trong nhà chỉ có Chị Hằng và tôi là dân Trung Vương. Mấy chị kia, người Gia Long, người Lê Bảo Tịnh. Chị Hằng học Trung Vương trước tôi hai năm nên khi tôi chân ướt chân ráo vào trường, Chị đã đây bạn bè quen thuộc có vẻ “kẻ cả” lắm rồi Tôi là “con nít” đi sau, vừa sợ vì chân ướt chân ráo, vừa ganh vì thấy Chị mình nhiều kẻ thương mến, vừa ghét

Nghị lực này tôi đã chứng kiến rất nhiều lần, nhất là sau 1975 khi gia đình tôi tỵ nạn sang Hoa Kỳ. Trong lúc tôi phây phây sống trong tuổi học trò, các Chị lớn và Anh tôi phải bỏ qua tuổi hên hò để đi làm việc. Anh Hùng sau một cái “identity crisis” ngắn hạn, rồi cũng được nhận vào University of New Orleans (UNO). Chị Hằng nhất định mò mẩn học tiếng Anh để thi vào UNO chứ không chịu lặp lại Trung Học. Đêm hôm lúc nào cũng thấy Chị ôm quyển tự điển Anh-Việt, Việt-Anh.

Sau năm 1978 thì gia đình tôi dọn qua Texas. Chị Hằng vẫn tiếp tục có những phấn đấu thật lạ lùng và phi thường. Chả biết Chị đọc báo ở đâu đăng quảng cáo đi bỏ báo part-time vào weekends. Thế là Chị lập tức điện thoại hỏi chi tiết và thuyết phục tôi đi làm chung. Hai chị em

tôi dậy sớm từ 5:00 giờ sáng, hai con bé dưới 90 lbs, và cả đời chưa bao giờ biết quăng một quả banh và thể thao là gì. Thế mà chúng tôi phải quăng cả mấy trăm tờ báo trong một khu apartment trước 7:00 giờ sáng. Chúng tôi vừa đi vừa mò địa chỉ, lạc lên lạc xuống. Máy căn apartment ở dưới nhà còn dễ. Máy căn trên lầu thì tôi quăng lên, báo lại rớt xuống. Phải lụi cùi lên cầu thang để tận cửa. Đến lúc gần hết, tụi tôi bước không lên nổi cầu thang mà tay cũng hết nhấc nổi để ném báo! Vậy mà phải tới đến 9:00 sáng mới xong hết đóng báo. Đó là chưa kể có nhiều nhà không kiếm ra số hoặc bỏ lộn nữa. Qua hết weekend, Chị Hằng bảo tôi, “Chắc phải nghỉ quá!”. Tôi bảo Chị “Chị điên hả. Mình mà không nghỉ, người ta cũng đuổi vì người mua báo họ phàn nàn. Người ta mua báo đọc buổi sáng mà sắp ăn trưa mới giao”. Bây giờ tôi vẫn còn hình dung được nụ cười trừ nhe răng khểnh của Chị và lời chắc mẫm là không biết làm sao kiếm được công việc part-time để dành dụm tiền đi học tiếp đại học.

Rồi qua bao khó khăn, Chị cũng ra trường đại học năm 1982 với mảnh bằng Cử Nhân ngành Medical Technology. Không những Chị Hằng đương đầu và vượt qua được khó khăn trong đường công danh của Chị, Chị và chồng Chị cũng vượt qua bao nhiêu cực nhọc để Anh cũng được thăng tiến trong đường công danh. Tôi luôn khâm phục và tự hỏi làm sao Anh Chị có thể đạt được mục tiêu trong một thời gian rút ngắn, với chỉ một nguồn lợi tức, và hai đứa con sinh đôi còn đỏ hỏn.

Khi tôi có gia đình và bắt đầu nghỉ đến chuyện con cái gia đình chị Hằng và gia đình tôi càng gần gũi hơn bao giờ hết. Mấy Anh Chị em khác tôi cũng thân, nhưng có thể vì người thì buôn bán, người thì ở xa nên không thường xuyên qua lại như với nhà Chị Hằng. Ngay cả đi

vacations, lúc nào cũng chỉ có Anh Chị Hằng là người chịu đi với tụi tôi nhiều nhất. Mỗi lần tôi có party, lúc nào gia đình Chị cũng có mặt. Party của chị, gia đình tôi thể nào cũng đến. Sau này khi gia đình Chị Hằng và hai Chị khác của tôi đều dọn vào cùng một khu subdivision với nhà tôi, thì sự đi lại với mấy Chị kia mới đều hơn.

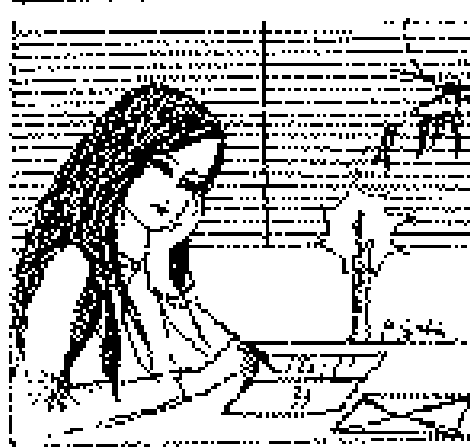
Tiếc rằng chỉ độ 2 năm sau khi dọn vào căn nhà mới này thì Chị Hằng mắc phải bệnh ung thư. Một lần nữa, chị Hằng lại phải phấn đấu tận lực. Và tiếc thay lần này Chị không cãi lại được định mệnh. Chị mất ngày 18 tháng 2 năm 1997; độ tám tháng sau khi căn bệnh bộc phát. Trong tám tháng trời đó, tôi nhìn thấy Chị phấn đấu với sự đau đớn dày vò của căn bệnh, từ thể xác đến tinh thần. Tôi thấy Chị tranh thủ thì giờ, từ quyết định trong cách chữa trị hoặc không chữa trị cho đến cách Chị dàn xếp hình ảnh, thư từ. Di chúc cho Chồng, con. Tôi thấy Chị chống chọi lại sự thay đổi trong tâm tính của mình vì nỗi đau do căn bệnh tạo ra. Chị vui đó song Chị buồn đó. Lúc Chị đầy thương yêu, sau lại đổi tính khó chịu. Nhưng phần đông, tôi thấy Chị sống một cách thật vị tha. Chị kéo dài đời sống để cho chúng tôi có dịp đóng lại những chương sách cần

đóng.

Một tháng sau khi Chị mất, tôi sinh con gái út của tôi. Tôi đặt tên cháu là Hà- My; Hà là để tưởng nhớ Chị Hằng và My là nhớ về Bà Ngoại của tôi tên My. Hai người đàn bà mà tôi nghĩ là rất phi thường, bản lĩnh, và giàu tình thương. Ngày mới sinh cháu bé, nằm ở nhà thương và mới tỉnh thuốc mê, tôi mơ gặp Chị Hằng đến thăm. Khi mở mắt mới thấy thực tế là Chị không bao giờ đến nữa. Phải một thời gian rất lâu tôi mới chấp nhận cái chết của Chị, và một thời gian rất lâu nữa tôi mới có thể nói chuyện về Chị mà không khỏi rơi lệ.

Trong ngành Tâm Lý học, chúng tôi thường khuyên những thân chủ là trong sự đón đầu, trong thất bại lúc nào cũng có một cái gì để ta rút tỉa và học hỏi. Qua niềm mất mát của riêng tôi, tôi cảm nhận được sức mạnh trong mỗi cá nhân con người. Trong tôi, sức mạnh của tôi là mối liên hệ gia đình thắm thiết, tình yêu thương đối với mọi người, và tình thương yêu đối với chính bản thân tôi. Sau khi Chị mất, tôi cảm thấy gần gũi hơn với Trung Vương, với bạn bè, với cộng đồng và xã hội, với Cha Mẹ, Anh Chị em, họ hàng, và Chồng con. Như tôi đã viết trong Lời Tạ On đối với Gia Đình tôi năm 1998: “Tôi cảm ơn Chị Hằng vì cái chết của Chị đã làm cho tôi biết quý sự sống của chính mình hơn.” Tôi viết những dòng này như là một closure, một lần tâm sự cuối cùng với Chị. Chị Hằng, năm 2000 vừa rời đại gia đình mình đã có một buổi xum họp ở Cancun thật vui. Đôi khi em tiếc rẻ là nếu có Chị nữa thì thật toàn hảo. Giáng Sinh, các con Chị đã đứng ra lấy hết chữ ký của các cháu bé trong họ và làm một tấm thiệp Giáng Sinh thật ý nghĩa tặng cho Ông Bà. Các cháu còn để những dòng chúc tụng bằng tiếng Việt Nam (limited) đúng như ý nguyện cuối cùng của Chị vậy. Em mong rằng Chị sẽ mỉm cười ở nước Phật.

Thanh Thủy

Người về bên nó

Dòng sông là chốn chia ly

Người về bên nó, nhớ chi bên này

Tóc người xanh biếc màu mây

Chào nghiêng sóng nước đò quay ngược dòng

Có kẻ ngồi giữa hư không

Ngẩn ngơ với một cõi lòng vỡ đôi

Người ấy đã sang ngang rồi

Đò kia bỏ bến thì thôi còn gì

Ngậm ngùi là phút chia ly

Người đi chẳng tiếc trách gì sông sâu

Tình xưa vội bước qua cầu

Áo bay khuất nẻo, tình sầu trăm năm

Trần Thị Cỏ Hồng